

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 17-01-71274 לשכת עורכי הדין בישראל ואח' נ' שפורר

לפני כבוד השופט גלעד הס

התובעים 1. לשכת עורכי הדין בישראל
2. עו"ד אפי נוה

נגד

הנתבעת שרון שפורר

החלטה

לפני בקשה של הנתבעת לחייב את התובעים בהוצאות ההליך.

רקע

1. ביום 31.1.2017 התובעים הגישו תביעה כנגד הנתבעת על סך של 969,738 ₪ במסגרתה טענו, בין היתר, כי הנתבעת בסדרת כתבות באתר האינטרנט "המקום הכי חם בגיהנום" וכן בפייסבוק, הוציאה את דיבתם רעה. הנתבעת הגישה כתב הגנה מפורט והתובעים הגישו כתב תשובה.
 2. ביום 17.7.2017 התקיים קדם המשפט הראשון בתיק, אשר בעקבותיו הופנו הצדדים להליך של גישור, הליך שלא הסתיים בהסדר גישור.
 3. ביום 28.6.2018, החליט בית המשפט להיעתר לבקשת התובעים לתיקון כתב תביעה, כך שלכתב התביעה המתוקן נוספו עילות תביעה נוספות ללא שינוי הסכום הנתבע.
 4. ביום 16.10.18 התקיים קדם משפט שני בתיק אשר בסופו קבע בית המשפט כי ראיות הצדדים יוגשו בדרך של תצהירי עדות ראשית בכתב.
 5. ביום 19.11.2018 התובעים הגישו תצהיר עדות ראשית מטעמם.
- ביום 17.3.2019 הגישה הנתבעת את תצהירי העדות הראשית מטעמה, כאשר הוגשו 11 תצהירי עדות ראשית שונים. כמו כן ביקשה הנתבעת לזמן עדים רבים, כאשר לגבי כל עד פירטה הנתבעת את הנימוק לזימונו.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 71274-01-17 לשכת עורכי הדין בישראל ואח' נ' שפורר

6. ביום 25.6.2019 התקיים קדם המשפט השלישי בתיק. במסגרת קדם המשפט דן בית המשפט במספר בקשות שהיו תלויות ועומדות באותה עת, בין היתר, בקשת הנתבעת לזימון העדים ובקשת התובעים למחיקת חלקים מהתצהירים.
7. אציין כי במקביל להליכים המתוארים לעיל, התנהלו בין הצדדים גם הליכי ביניים בענייני גילוי מסמכים, שאלונים וכן בנושאים טכניים.
8. ביום 17.7.2019 הוגשה בקשה מטעם התובעים למחיקת התביעה ללא צו להוצאות. ביום 22.8.2019 הוגשה תשובת הנתבעת לבקשה, במסגרתה ביקשה זו כי התביעה תידחה ולא תמחק וכן כי התובעים יחויבו בתשלום הוצאות נכבדות.
9. ביום 28.8.19 הציע בית המשפט לתובעים להסכים לכך כי התביעה **תידחה** ולא תמחק, וכן הבהיר בית המשפט כי ככל שיסכימו התובעים לדחייה, יבוא הדבר בחשבון בעניין פסיקת הוצאות המשפט.
10. ביום 11.9.19 הגישו התובעים תגובה, במסגרתה הסכימו התובעים לכך שהתביעה שהוגשה מטעמם תידחה וכן הגישו טיעון סדור לעניין ההוצאות.
מכאן החלטה זו.

טענות הצדדים

11. הנתבעת טענה בטיעוניה לעניין ההוצאות, כי התביעה הוגשה ללא בסיס וכי המועצה הארצית של התובעת 1 הסכימה כי הפרסומים בגינם נתבעה היו בגדר ביקורת ראויה. עוד טענה הנתבעת כי המחיר האישי ששילמה מצדיק פסיקת הוצאות גבוהות שיהוו גם סנקציה כנגד התובעים בכלל והתובע 2 בפרט.
12. הנתבעת הוסיפה כי התובעים ניהלו את תביעתם בצורה שאינה מכבדת תוך הכפשה של הנתבעת, וזאת הן במהלך ההליך והן בניסוח כתבי הטענות מטעמם. הנתבעת מפרטת דוגמאות רבות הן מההליך עצמו והן ממדיות שונות מחוץ להליך בהן, לטענתה, התובעים פגעו בה, בבא כוחה ולטענתה בחופש העיתונות בישראל בכלל.
13. לעניין ההוצאות טענה הנתבעת, כי שכר הטרחה לבא כוחה יסתכם בסך של 66,861 ₪ (כולל מע"מ) וכי ההוצאות בגין עבודתה של הנתבעת עצמה מעורכת בשלוש פעמים סכום זה. עם זאת, אציין כי לא צורפו חשבוניות או קבלות בדבר תשלום שכר טרחה כאמור.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 17-01-71274 לשכת עורכי הדין בישראל ואח' נ' שפורר

14. בנוסף הנתבעת טוענת, כי יש לחייב את התובעים בתשלום הוצאות בגובה התביעה שהוגשה נגדה (כאמור, 969,738 ₪) וזאת על סמך האמור בפרק יט' פסוק יט' בספר דברים: **"ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ובערת הרע בקרבך"**.
15. עוד מפנה הנתבעת לחקיקה של מדינת קליפורניה, ארה"ב ולדוקטרינת ה- ANTI-SLAPP הקיימת שם, דוקטרינה במסגרתה פוסקים הוצאות ניכרות במקרה של תביעת השתקה. כמו כן, הפנתה הנתבעת למספר פסקי דין מהמשפט הישראלי, פסקי דין בהם בתי המשפט פסקו הוצאות ניכרות במקרים דומים לטענתה.
16. הנתבעת מבקשת עוד כי יוטלו הוצאות באופן אישי ונפרד על התובע 2.
17. התובעים במסגרת טיעונם הבהירו כי ביסוד הסכמתם לדחיית התביעה עומד שיקול ציבורי של חופש העיתונות ולא סיכויי התביעה, אשר לטעמם הינם נמוכים.
- עוד טענו התובעים, כי הנתבעת הגישה מספר רב של תצהירים וזימנה עדים רבים לאור הקושי שלה להוכיח את הגנת אמת בפרסום. התובעים אף טענו כי בזימון חלק מהעדים, יש משום שימוש לרעה בהליכי משפט.
18. התובעים טענו בנוסף, כי דרישת הנתבעת לפסיקת הוצאות בסך של 969,738 ₪ נעשתה רק לצרכי תקשורת ומאבק על דעת הקהל.
19. התובעים הוסיפו וטענו כי דווקא הנתבעת הינה זו שניהלה את המשפט בצורה לא הולמת ולא עניינית והפכה את ניהול המשפט ל- "חגיגה" (כלשון התובעים). התובעים מזכירים כי מדובר בתביעה שעוסקת בסופם של דברים בשלושה פרסומים בלבד, ולכן, לטעמם, המחלוקת לא הצדיקה את היקף העדים והתצהירים שהוגשו על ידי הנתבעת.
20. לעניין שיעור ההוצאות, מציינים התובעים כי הנתבעת לא צרפה כל אסמכתה בעניין ההוצאות שהוציאה, ואף אם הייתה מתקבלת עמדת הנתבעת בדבר היקף שכר טרחת בא כוחה, הרי אין כל ראיה שהיא זו ששילמה את שכר הטרחה.
21. מכאן, טוענים התובעים כי משעה שהסכימו לדחיית התביעה ובנסיבות תיק זה, אין לחייבם כלל בהוצאות, או לחלופין יש לחייבם בהוצאות מתונות. התובעים מפנים לשורה של פסקי דין בהם, לטענת התובעים, בנסיבות דומות לתיק זה נפסק סכום הוצאות צנוע.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 17-01-71274 לשכת עורכי הדין בישראל ואח' נ' שפורר

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

22. פסק הדין המנחה לעניין פסיקת הוצאות הינו פסק הדין בעניין ע"א 2617/00 **מחצבות כנרת (שותפות מוגבלת) נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה נצרת עילית** [פורסם במאגר נבו] (30.6.2005) (פסק דינו של כב' הרשם יגאל מרזל כתוארו אז) (להלן: **"עניין מחצבות כנרת"**). אציין כי בהתאם למערכת מאגר נבו, פסק דין זה צוטט במאות פסקי דין, ברובם ככולם באופן חיובי או לכל הפחות ניטראלי והוא מהווה את ההלכה הפסוקה לעניין פסיקת הוצאות.

23. נקודת המוצא אותה קובע בית המשפט בעניין **מחצבות כנרת** הינה כי הצד שזכה במשפט, זכאי לקבל כיסוי מלא וראלי של ההוצאות שהוציא לצורך ניהול המשפט, ואצטט:

"מהי אפוא הגישה הראויה בעניין זה? תשובתי לשאלה היא זו: כעניין שבעיקרון, וכנקודת מוצא, יש לפסוק לבעל הדין שזכה בדינו הוצאות ריאליות, כלומר ההוצאות שהוציא בפועל או שהתחייב להוציא."

24. עם זאת, בית המשפט מבהיר כי מדובר בנקודת מוצא בלבד, וכי יש לשקול שיקולים נוספים, ובפרט יש לבדוק האם מדובר בהוצאות סבירות לניהול ההליך בהתחשב בכלל נסיבות העניין, ואצטט:

"עם זאת זוהי נקודת מוצא בלבד. אין היא נקודת סיום, שכן על היושב בדין לבחון את שיעור ההוצאות הנטען ולבדוק אם מדובר בהוצאות סבירות, מידתיות והכרחיות לניהול ההליך בהתחשב בכלל נסיבות העניין."

מכאן, בית המשפט בעניין **מחצבות כנרת** דנא מסכם את הנושא בחדות, וקובע:

"ההוצאות שיש לפסוק על דרך הכלל הן אפוא הוצאות "ריאליות". עם זאת הוצאות אלו צריכות להיות סבירות."

25. בית המשפט בעניין **מחצבות כנרת** אינו מסתפק בקביעה העקרונית כי ההוצאות אמורות להיות "סבירות בנסיבות העניין", אלא קובע שורה של פרמטרים המנחים את שיקול הדעת השיפוטי לקביעת סבירות ההוצאות.

26. עוד מדגיש בית המשפט בעניין **מחצבות כנרת** כי פסיקת הוצאות אינה מהווה "פרס" לזוכה ואינה מהווה "עונש" למפסיד, אלא מטרתה כיסוי ריאלי של הוצאות הצד שזכה וזאת תחת מסננת הסבירות:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 17-01-71274 לשכת עורכי הדין בישראל ואח' נ' שפורר

"הוצאות המשפט אינן פרס או בונוס לצד הזוכה אלא החזר הוצאות נדרשות וראויות בהליך"

וכן:

"בצדק צוין אפוא כי שכר הטרחה הוא בגין הטרחה שנטרחה ואינו בגדר פיצוי"

27. עוד אציין כי בהתאם לפסיקה עת פסיקת הוצאות, ראוי להפריד בין רכיב שכר טרחת עורך הדין לבין רכיב הוצאות המשפט, על ההפרדה בין שכר טרחת עורך דין להוצאות משפט ר' ע"א 9535/04 סיעת "ביאליק 10" נ' סיעת "יש עתיד לביאליק" [פורסם בנבו] (16.6.2005).
28. לאור האמור לעיל, ועל סמך הפרמטרים המפורטים לעיל, אקבע את שיעור ההוצאות הראוי במקרה שלפני.

מן הכלל אל הפרט

הזוכה בהליך

29. במקרה שלפניי, אין מחלוקת כי הנתבעת זכתה בהליך, וזאת כאשר התביעה כנגדה נדחתה.
30. עוד אציין בפרק זה, כי כאמור אין חולק כי הנתבעת זכתה בהליך, אולם, לצורך פסיקת ההוצאות ראוי ונכון להביא בחשבון את העובדה כי זכיית הנתבעת הינה על סמך הסכמת התובעים לדחיית התביעה.

ההוצאות הראליות של הנתבעת בתיק זה

31. לאור האמור בפסק הדין **מחצבות כנרת** לעיל, השלב הראשון בפסיקת הוצאות הינה קביעת ההוצאות **הראליות** שהוציאה הנתבעת לצורך ניהול המשפט, הוצאות אשר כאמור לעיל מהוות את הבסיס לפסיקת הוצאות ההליך.
32. הנתבעת טענה בטיעוניה להוצאות ראליות משני סוגים: שכר טרחת עורך דינה וההוצאות הפרטיות שלה בדמות הזמן הרב אותו הקדישה בעצמה לניהול התביעה וכן הוצאות נלוות לכך.
33. לעניין שכר טרחת עורך הדין, טענה כאמור הנתבעת לשכר טרחה בסכום של 66,861 ₪. אלא, שהנתבעת לא צרפה כל חשבונית או קבלה להוכחת סכום זה, ואף לא הוגש מטעמה של הנתבעת תצהיר התומך בכך. עם זאת, אני נוטה לקבל סכום זה כסכום שהוציאה הנתבעת כשכר טרחת עורך דין לצורך ניהול ההליך עד כה, ואנמק:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 17-01-71274 לשכת עורכי הדין בישראל ואח' נ' שפורר

34. כללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימלי המומלץ), תש"ס-2000, קובעות לעניין תביעה כספית בסכום שהוגש, כדלקמן:

"(3) עולה על 107,418 ש"ח 10% מ-107,418 ש"ח ועוד 4% מיתרת סכום התביעה"

35. תחשיב שכר הטרחה המינימלי המומלץ לפי קריטריון זה, בתוספת ההצמדה האמורה בסעיף 3 לכללים אלו, מוביל לתוצאה של שכר טרחה מינימלי של כ- 56,000 ₪.

36. כלומר, שכר הטרחה המינימלי המומלץ לתביעה בהיקף שכזה הינו כ- 56,000 ₪, ומכאן שכר טרחה מוסכם בסך של כ- 65,000 ₪, בהתחשב בהיקף ובמורכבות התביעה שלפניי, הינו סביר והגיוני ויש מקום לקבל את טענת הנתבעת כי אכן חויבה בסכום זה.

37. לעניין ההוצאות של הנתבעת, הרי זו טוענת כי עבודתה מוערכת "בשלוש פעמים סכום זה" (סעיף 52 לטיעון הנתבעת). אלא, שמלבד הערכה כללית זו, לא הוצג כל תחשיב של הוצאות ראליות של הנתבעת, לא תחשיב של שעות העבודה, לא תחשיב כלכלי של אובדן שכר או רווח, ולמעשה לא הוצג תחשיב כלשהו, אלא רק אמירה כללית בדבר ההשקעה הרבה של הנתבעת בניהול התיק.

באופן דומה לא הציגה הנתבעת גם קבלות על הוצאות נלוות כגון, צילומים, שליחויות וכו'.

מצד שני, עיון בתיק, בכתבי בית הדין שהוגשו, הליכי הביניים ובפרט התצהירים שהוגשו מטעם הנתבעת, מגלה כי אכן הנתבעת השקיעה מאמץ רב וזמן ניכר בניהול התיק. ניכר גם כי הושקעה עבודה רבה של הנתבעת במובחן מעבודת בא כוחה.

38. לאור האמור לעיל, בהעדר תחשיב מדויק של שעות העבודה של הנתבעת והשכר הראוי בגין מצד אחד, ולאור כך שאכן הנתבעת השקיעה מאמץ וזמן רב בניהול תיק זה מצד שני, אני סבור שיש לקבוע את ההוצאות הללו על דרך האומדנה.

מכאן, אני אומד את סכום הוצאות המשפט של הנתבעת שאינן שכר טרחת עורך דין בסך של 20,000 ₪. אציין כי בסכום זה הבאתי בחשבון גם את ההוצאות "הפיזיות" כגון צילומים, כריכות, שליחויות וכיוצ"ב.

שיקולים להפחתה או העלאה של שיעור ההוצאות

39. כעת אבחן האם יש בטענות הצדדים משום עילה להגדלת או הקטנת סכום ההוצאות בתיק זה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 71274-01-17 לשכת עורכי הדין בישראל ואח' נ' שפורר

התנהלות הצדדים במהלך המשפט

40. הצדדים טענו ארוכות בדבר הכשלים של הצד שכנגד בעת ניהול המשפט ואופן ניהול המשפט. לא מצאתי ממש בטענות מי מהצדדים.
41. אין מחלוקת כי מדובר היה בתיק בו הוצבה מחלוקת עמוקה בין הצדדים, כאשר מצד אחד עמד על הכף שמם הטוב של התובעים, אשר נטענו כלפיהם דברים קשים, ומצד שני עמד על הכף יושרה המקצועי של הנתבעת והסיכון להיות מחויבת בסכום כספי ניכר.
- בהינתן מחלוקת כזו, ברור כי הצדדים ינהלו את התיק באופן דווקני, חריף ונוקשה וזאת על מנת לשמור על זכויותיהם, לרבות כתיבת כתבי בית דין עם אמירות חריפות. עם זאת, לא מצאתי כי הצדדים חרגו באופן מהותי מכללי המשחק הרגילים לניהול תיק שכזה, ולא מצאתי בהתנהגותם במהלך הדיונים בכדי להוות סיבה מספקת להגדיל או להקטין את סכום ההוצאות הראליות.
42. לעניין התנהלות הצדדים מחוץ לכותלי בית המשפט, הרי ספק בעיני האם ראוי לתת משקל להתנהלות הצדדים מחוץ לכותלי בית המשפט בעניין פסיקת ההוצאות. בכל מקרה, כאשר לא הובאו כל ראיות בדבר התנהלות זו, אלא רק אמירות כלליות, לא מצאתי בהתנהלות הצדדים מחוץ לכותלי בית המשפט עילה להפחית, או להעלות, את ההוצאות.

הסכמת התובעים כי התביעה תדחה

43. אני סבור כי העובדה כי התובעים חזרו בהם מהתביעה בשלב מוקדם יחסית, עוד טרם הליך ההוכחות, מהווה שיקול בהפחתת סכום ההוצאות, ואבאר:
- אין חולק כי התובעים, מיוזמתם שלהם, חזרו בהם מהתביעה וזאת לאחר הגשת תצהירי העדות הראשית ועוד לפני שנשמעו הראיות בתיק וטרם הוגשו סיכומים. יתרה מזו, לא רק שהתובעים ביוזמתם חזרו בהם מהתביעה, אלא, שלאור המלצת בית המשפט, אלו הסכימו כי התביעה תדחה, כלומר החזרה מהתביעה יוצרת מעשה בית דין בין הצדדים ואינה מאפשרת עוד לתובעים להגיש תביעה כנגד הנתבעת בנושאים נשוא התביעה.
44. מכאן, בכך שהתובעים חזרו בהם מהתביעה, ואף הסכימו כי זו תדחה, חסכו התובעים מהנתבעת המשך ניהול הליך יקר וארוך של הוכחות וסיכומים, וכן הסירו סיכון, שאף אם אינו גבוה לעמדת הנתבעת הרי שתמיד קיים, כי הנתבעת תפסיד את ההליך. חסכון זה של משאבים ושל סיכון, חסכון שנוצר עקב הסכמת התובעים לדחיית התביעה, ראוי להביא בחשבון לצורך הפחתת סכום ההוצאות.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 71274-01-17 לשכת עורכי הדין בישראל ואח' נ' שפורר

45. בהקשר זה ראוי להביא בחשבון גם את החיסכון במשאב הציבורי שנוצר לאור הסכמת התובעים לדחיית התביעה, וכן את הרצון לעודד תובעים אשר מבקשים לחזור בהם מהתביעה לעשות כן מוקדם ככל הניתן.

"ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ובערת הרע בקרבך"

46. טענה נוספת של הנתבעת לעניין ההוצאות הינה כי יש לקבוע סכום הוצאות הגבוה מההוצאות הראליות שלה, סכום המסתכם במלוא סכום התביעה, וזאת מכוח דוקטרינת ה-ANTI-SLAPP האמריקאית וכן מכוח העיקרון שנקבע בפסוק יט' בפרק יט' בספר דברים. איני מקבל טענות אלו.

47. כפי שקבעתי לעיל, ההלכה במשפט הישראלי קבעה באופן מפורש כי פסיקת הוצאות אינה "בונוס" לצד הזוכה ובפרט אינה "עונש" לצד המפסיד, והלכה זו מקובלת עליי.

לכן בהעדר חקיקה מפורשת בדבר ANTI-SLAPP אני דוחה את טענת הנתבעת להגדלת סכום ההוצאות בגין נימוק זה.

48. לעניין פסוק יט' בפרק יט' בספר דברים, הרי במבט רחב ניתן לראות פסוק זה כחלק מהדוקטרינה התנ"כית המכונה באופן כולל כ- "עין תחת עין". דוקטרינה זו לא קנתה לה מקום במשפט הישראלי, לא במסגרת המשפט האזרחי ולא במסגרת המשפט הפלילי. הנתבעת אף לא הציגה תקדים כלשהו לכך שתובע שתביעתו נדחתה חויב לשלם הוצאות בסכום התביעה שהוגשה נגדו. בכל מקרה לטעמי אין זה נכון לאמץ דוקטרינה זו של "עין תחת עין" כחלק מהפרמטרים לפסיקת הוצאות בהליך אזרחי, וזאת לאור שיקולי המדיניות המורכבים בעניין פסיקת הוצאות, לעניין שיקולי המדיניות, ר' הניתוח המעמיק של הסוגיה בעניין מחצבות כינרת לעיל.

49. למען הסר ספק אבהיר כי סכום התביעה הינו אכן אחד הפרמטרים שראוי לשקול עת בוחנים פסיקת הוצאות בתיק מסוים, אולם סכום התביעה אינו מהווה את סכום ההוצאות שיש לפסוק לטובת הנתבע במקרה שהתביעה נדחתה.

פסיקת הוצאות בתיקים "דומים"

50. הצדדים הפנו למספר פסקי דין אשר לטעמם תומכים בעמדתם.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 71274-01-17 לשכת עורכי הדין בישראל ואח' נ' שפורר

51. עיון בפסקי הדין הללו, ולמעשה בכלל הפסיקה העוסקת בפסיקת שכר טרחת עורך דין והוצאות משפט עת תובע מסכים לדחיית תביעתו טרם הסתיים ההליך, מגלה כי קשה ללמוד מפסיקה זו לענייננו.

למעשה, המכנה המשותף לכלל פסקי הדין הדנים בשאלת ההוצאות במקרים שכאלו הינה ההנמקה כי פסיקת ההוצאות היא בהתאם לנסיבות הספציפיות של התיק הספציפי. כך, למשל, ניתן למצוא מקרים בהם התביעה בגין לשון הרע נדחתה ללא צו להוצאות כלל, ר', למשל, ת"א (שלום עכו) 4415/01 כ.ס. נ' מקומון כל הצפון [פורסם בנבו] (3.4.2008). לעומת זאת, קיימים מקרים בהם התביעה נדחתה **לבקשת** התובע, תוך חיוב התובע בהוצאות בסך גבוה, ר', למשל, פסק הדין הידוע בעניין ת"א (מחוזי ת"א) 2382/90 **אריה דרעי נ' מרדכי גילת** [פורסם בנבו] (3.3.1993), כאשר שם דובר על הפסקת תביעה ולא על דחייתה.

52. מכאן, לאחר שהבאתי בחשבון את סכום ההוצאות שהוציאה הנתבעת לצורך ניהול ההליך עד כה, הן הוצאות לשכר טרחת עורך דינה והן הוצאות אחרות, לרבות השקעתה של הנתבעת בהליך;

ולאחר שמצאתי כי **ראוי** לבצע הפחתה מסוימת מסכום שכר טרחת עורך הדין והוצאות המשפט שהוציאה הנתבעת, לאור העובדה כי התובעים חזרו בהם מתביעתם והסכימו לדחיית התביעה עוד טרם מועד ההוכחות (וזאת באופן היוצר מעשה בית דין כנגדם) ובכך גם חסכו הוצאות **נוספות** מהנתבעת;

אני מעמיד את סכום ההוצאות, כדלקמן: שכר טרחת עורך הדין בסכום כולל של 55,000 ₪ (כולל מע"מ) וכן הוצאות משפט בסך של 15,000 ₪.

53. אשר על כן, התובעים ישלמו לנתבעת שכר טרחת עורך דין בסך של 55,000 ₪ (כולל מע"מ) וכן הוצאות משפט בסך של 15,000 ₪ וזאת בתוך 30 יום מהיום.

54. אבהיר כי חיוב התובעים הינו ביחד ולחוד. לא מצאתי לנכון לחייב את התובע 2 בתשלום הסכום או חלקו באופן אישי ובנפרד מהתובעת 1. טענות הנתבעת לעניין החיוב האישי והנפרד של התובע 2 בסכום ההוצאות, וזאת בנושא משרה, לא רק שחורגות ממסגרת הדיון שלפניי, אלא מחייבות הנחת תשתית עובדתית שלא נטענה באופן ברור וממילא לא הוכחה.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשע"ט, 22 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 71274-01-17 לשכת עורכי הדין בישראל ואח' נ' שפורר

גלעד הס, שופט

